

литъ агарянци, които петъ вѣка тѣпчеха зе-
мѣта на българитѣ.

На гробната плоча, поставена въ паметъ
на покойнитѣ сватбари има издълбанъ
простъ надписъ:

„Тукъ загинаха отъ прѣстѣпна агарянска
рѣжа: рабъ Божий Самуилецъ, раби Божия
Еленка и тѣхнитѣ сватбари. Упокой, Госпо-
ди, тѣхнитѣ праведни души, станали жерт-
ва, защото бѣха българи. Лѣто во Христѣ
Бога 1810“.

И всѣка година на това паметно мѣсто
„Самуилецъ“, на празника „Възнесение
Христово“, отъ близки и далечни мѣста се
стичатъ христови люде, които полагатъ во-
щеница, прикадяватъ тамянь и раздаватъ
жито за душата на умрѣлитѣ за бащина
земя.

Вечеръ, щомъ нощта притихне, и ме-
сечко се покаже задъ облацитѣ, чуватъ се
какъ трополѣтъ изъ пѣтя кербанъ ка-
руци, които идватъ отъ сватба, прѣхтѣтъ
запѣнени коне, кѣнтѣтъ конски копита,
звѣнтѣтъ пиринчени звънчеха, долавятъ се

момински смѣхове и задири, заизвиватъ
се гждулкитѣ, подхващатъ сладкъ гласъ
меднитѣ цафари... Таинственъ гласъ про-
шепва:

— Моя си, рогушке ле, вакло агънце!

А отъ бездѣното Божие небе, високо
тамъ подъ звездитѣ, идатъ бѣли ангели,
които подхващатъ въ хоръ пѣсенята:

— Галуне, сиви лебеде...

ЗВЕЗДЕЛИНЪ ЦОНЕВЪ

НА БРѢГА НА БѢЛОТО МОРЕ

Победоносний ходъ на войнство смѣло
Стихията природна само спрѣ —
Катъ огледало гладко се прострѣло
И се бѣлѣе свѣтлото море.

Сега почива войнство могъщо
Прекарало победи и беди.
Въ предишни времена сж тука сжщо
Станували и негови дѣди.

И сутринъ, слънцето кога изгрѣва,
И вечеръ, то кога се наклонява
Задъ кичеститѣ хълмове далекъ,

И войнство прѣснато край морски брѣгъ
Нашепватъ му, разказватъ му вълнитѣ
На роденъ край отъ вѣкове бедитѣ.

Н. В. РАКИТИНЪ